

La vida en un autobús

Així es pot resumir l'experiència de qualsevol dels periodistes que segueixen fil per randa les campanyes electorals. La rutina és repetitiva fins al punt de perdre la noció espai-temps

Gabriel Rufián i Sergi Sabrià, a l'autobús de campanya | Sara González

La vida en un autobús. Així es pot resumir l'experiència de qualsevol dels periodistes que segueixen fil per randa les campanyes electorals. La rutina és repetitiva fins al punt de perdre la noció espai-temps. Llevar-se i, quasi encara amb les lleganyes i la primera dosi de cafeïna al cos, escoltar els candidats. Escriure. Autobús, quilòmetres i quilòmetres, i tornar-los a escoltar. Escriure de nou. I fer-ho, clar està, amb un titular nou, potser de vegades un matís, una clau interpretativa diferent.

El penúltim dia abans de tancar la campanya, la jornada arrenca especialment feixuga. La ressaca dels debats s'arrossegueu. Ni més ni menys que tres en tres dies i sense aturar l'agenda de mítings arreu del territori. Tothom ha anat a dormir tard i només pensar en el parèntesi que significa la jornada de reflexió posa el punt d'optimisme per assumir que, tot plegat va ja de baixada. Si no fos, clar està, perquè deu dies després de diumenge comença una altra de campanya que també serà d'alt voltatge.

Si aquesta secció es diu "La caravana" és perquè així s'ha batejat des de fa anys i panys el seguici de periodistes que es dediquen a seguir els partits en les curses electorals. La intensitat laboral i les hores compartides són tantes que, al marge de la política, existeix una altra dimensió de

la campanya entre bambolines que passa per la convivència entre els representants dels diferents mitjans. Hi ha qui estreny llaços, qui anima els trajectes, qui fa de veu reivindicativa de les necessitats de recursos materials per treballar, i també d'altres que són més *outsiders* o que aprofiten els desplaçaments per relaxar-se. Sigui com sigui, ordinadors, càmeres i micròfons treuen fum.

Hi ha frases de Gabriel Rufián que ja són clàssics. De fet, probablement qualsevol dels periodistes podria sortir ja a recitar. Des de la mítica "el PSOE no fa, sinó que se l'obliga" a la "cita amb la història" del 28 d'abril. També hi ha certes persones que resulten ja familiars encara que no se les conegui personalment, com la mare de Joan Josep Nuet, de 93 anys, o el seu fill Pau, de 24. I, com no, el "guanyar i guanyar i guanyar" pronunciat per Oriol Junqueras en les intervencions autoritzades per la Junta Electoral. I, tot i que ja no hi és en la recta final de la campanya, ha quallat la dita "que déu reparteixi sort" de l'atea i andalusa Eugenia Parejo.

Gabriel Rufián, parlant amb periodistes que segueixen la campanya Foto: Arnau Carbonell

Una rutina entrelaçada amb l'excepcionalitat de saber que el cap de llista és a la presó i que aquesta campanya ha arrabassat el tradicional descans de Setmana Santa a polítics i periodistes. Per a alguns dels candidats haurà estat, sens dubte, un autèntic via crucis. No és el cas a ERC, que a l'espera de què passa en les últimes hores, ha viscut una insòlita cursa plàcida. A la sala de màquines ningú gosa, però, donar per guanyada la cursa. L'alè dels socialistes el senten ben a prop.

Cròniques sobre rodes, a les portes d'una presó, fred i amenaça de pluja, mítings que van tard o enmig d'un camp amb les complicacions que això implica si algú té urgència d'anar al lavabo. Notícia d'última hora que accelera el tecleig d'ordinadors, voràgine informativa, quilòmetres i quilòmetres, jornades inacabables. Són un clàssic de les campanyes, més freqüents que mai en els últims anys fruit de la inestabilitat. Els periodistes, a remolc de les circumstàncies, estan ja

bregats en la vida als autobusos.

L'autobús de campanya d'ERC Foto: Guillem Roset